

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu Kể lại nỗi buồn hay niềm vui tuổi thơ tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Kể lại nỗi buồn hay niềm vui tuổi thơ lớp 7 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình. Dưới đây là một số bài văn Kể lại nỗi buồn hay niềm vui tuổi thơ ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả.

Bài văn mẫu Kể lại nỗi buồn hay niềm vui tuổi thơ số 1

Làng Linh Chiểu quê em nằm sát chân đê sông Hồng, con đê sừng sững như một bức tường thành bao đời nay ngăn nước lũ để bảo vệ mùa màng. Mùa xuân, chỉ sau vài cơn mưa bụi, cỏ non mọc xanh mướt hai bên triền đê. Chiều chiều, lũ trẻ chúng em thường hẹn nhau dắt trâu bò ra đẩy thả.

Trong lúc lũ trâu bò mãi mê gặm cỏ, chúng em chia làm hai phe "quân ta" và "quân địch" để chơi trò đánh trận giả. Đứng đầu "quân ta" là Đức "kêu" con bác Phúc, nhà ở xóm Đông. Đứng đầu "quân địch" là cu Kiệt, con bác Cần ở xóm Chùa.

Tất cả "vũ khí" của "trận đánh" đều được chuẩn bị sẵn từ trước. Lựu đạn nặn bằng đất sét. Súng tiểu liên, trung liên ghép bằng bẹ chuối tươi, cũng có báng, có nòng, có dây đeo... đàng hoàng. Trên lưng mỗi đứa là một vòm lá ngụy trang. Thôi thì đủ cả lá bàng, lá ổi, lá muồng muồng, lá duối... Đứa nào kiếm được cái gì cái nấy, lùm xùm, lờ xờ trông thật buồn cười!

Trước khi vào trận, quân của mỗi phe chụm đầu hội ý với nhau. Tiếng thì thầm vừa đủ nghe, không để lọt vào tai đối phương. Chỉ có tiếng hô Quyết thắng là cổ gào thật to để vừa động viên tinh thần phe ta, vừa khủng bố tinh thần phe địch. Sau đó, mỗi bên chiếm cứ một bên sườn để làm trận địa.

Bắt chước các anh bộ đội, chúng em cũng lẩn, lè, bò, trườn, hoặc cúi mình lom khom chạy rồi bắt thần ào qua mặt đê, tấn công "quân địch". Đạn "mòm" nổ pằng pằng, chiu chiu. Lựu đạn "đất" ném vèo vèo về phía đối phương kèm theo những tiếng nổ ầm ầm và tiếng hô xung phong vang dội phát ra từ hàng chục cái họng đầy khí thế. Cu Đức dẫn đầu "quân ta", tay cầm tiểu liên "bẹ chuối" bắn liên hồi. Đôi chân sếu chạy nhanh thoăn thoắt khiến em cầm cò (bằng một tàu lá chuối to tướng) chạy theo nó bỏ cả hơi tai. Đằng sau em là hàng chục "chiến sĩ" cũng chiến đấu hăng say không kém. "Tướng địch" là cu Kiệt, béo tròn như cái hột mít, chân ngắn chạy không kịp nên đã bị "quân ta" bắt sống làm "tù binh". Như rắn mất đầu, "quân địch" quay lưng tháo chạy, có đứa riu cả cẳng, ngã lăn lông lốc xuống tận vệ đê.

Theo đúng thỏa thuận, bên thua phải làm ngựa cho bên thắng cưỡi. Được cưỡi lên lưng "ngựa", miệng hét nhoong nhoong rồi quát roi (cũng bằng bẹ chuối) vào mông "con ngựa" nào chạy chậm, thật không gì thích thú bằng!

Chơi chán, đứa nào cũng mệt nhoài, mồ hôi lấm tấm trên những gương mặt ửng hồng, tươi rói. Trận đánh kết thúc, cả lũ xúm xít quanh đống lửa nhóm sau tường trạm canh đê, hí húi nướng khoai ăn. Mùi khoai chín thơm nức lan xa trong gió xuân hây hẩy. Cái vị ngọt bùi, đậm đà của củ khoai trồng trên đất phù sa sông Hồng cùng với tình bạn hồn nhiên thân thiết của tuổi thơ đã để lại trong em những kỉ niệm sâu sắc, không thể nào quên.

Chiều muộn. Mặt sông Hồng như rộng thêm ra. Những bờ dâu, những bãi mía bên kia sông nhạt nhòa trong màn sương tím tím. Chúng em thả dong trâu về làng. Tiếng cười nói riu rít, trong trẻo hòa cùng tiếng chân trâu gõ móng lộp cộp trên con đường quen thuộc đang sẫm lại trong bóng hoàng hôn.

Bài văn mẫu Kể lại nỗi buồn hay niềm vui tuổi thơ số 2

Ôi! Thời gian sao trôi qua nhanh thật đấy. Mới tung tăng vui chơi, vô tư thì giờ đây tôi đã là học sinh lớp bảy rồi. Tôi thực sự rất nhớ những chuyến vui chơi của tôi lúc nhỏ. Lúc ấy, chẳng cần phải suy nghĩ gì nhiều và tuổi thơ của tôi là những chuỗi ngày đáng nhớ.

Tết trung thu vừa rồi đã khiến tôi sực nhớ đến chuyện lúc tôi bốn tuổi. Ngày trước Tết trung thu, ba mẹ dắt tôi đi mua lồng đèn. Đường phố đông nghịt người. Khó khăn lắm, cả nhà tôi mới chen vào được một tiệm bán lồng đèn. Đứng trước những chiếc lồng đèn đủ màu sắc, đa dạng về hình dạng, kiểu dáng tôi hoa cả mắt. Ba bảo: “Văn! Con lựa một chiếc đi”. Chà chà, biết lấy chiếc nào đây? Nhìn quanh ca tiệm rồi lên tiếng rất nhỏ chỉ đủ để mình tôi nghe: “Con muốn mua hết!”. “Sao, lựa nhanh đi con” – Mẹ tôi thúc giục. Lại đứng nhìn quanh một lần nữa, lần này tôi phát hiện chú bướm màu hồng xinh xinh đang núp bên anh Siêu nhân, vốn thích màu hồng, vừa thấy nó là tôi chỉ vào nó và đòi mua nó cho bằng được. Chú bán hàng lấy bé Bướm ra cho tôi. Ôi! Nó dễ thương làm sao ấy. Mặc dù nó không to bằng con bướm bên tiệm kia, nhưng nó thật sự rất ấn tượng đối với tôi. Cả thân nó màu hồng, đôi cánh hồng nhạt, thêm vào đó là những sợi dây tua rua trông thật là thích mắt. Hai cọng râu cong cong rất đáng yêu. Nó là lồng đèn điện tử, mỗi lần tôi bật công tắc lên là nó chạy vòng vòng, ánh sáng rực rỡ cả xung quanh. Tôi thích lắm các bạn à!

Đêm đó tôi cảm thấy rất vui. Tối đến, tôi không tài nào ngủ được. Nằm trên chiếc giường nhỏ bé, tôi cứ xoay qua xoay lại, trằn trọc mãi. Có vô số câu hỏi đặt trong đầu tôi: “Tết trung thu là như thế nào nhỉ?”, “Có vui không ta?”, ...suy nghĩ miên man rồi cuối cùng tôi cũng ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau vừa tỉnh giấc, tiếng ồn vang lên ở ngoài rộn vang cả khu xóm, à, thì ra là đám con nít trong xóm đang chuẩn bị cho tối nay Tết trung thu ấy mà. Vừa thấy tôi bước xuống phòng khách, mẹ cầm trên tay chiếc đầm màu đỏ nhạt lai vàng, nói: “Văn! Thử xem bộ này có hợp với con không?”. Áo mới, a! đã quá đi mất. Tôi bỗng trở nên thích cái Tết này hẳn. Có đồ chơi mới nè, có quần áo mới nữa nè, còn được thưởng thức món bánh trung thu thơm ngon nữa chứ. Tối đến, con hèm yên ắng thường ngày bỗng trở nên náo nhiệt hẳn, những chiếc lồng đèn của mọi người hòa hợp lại tạo nên nhiều màu sắc và đầy thú vị. Những bài hát trung thu vang lên, những đứa trẻ con xách theo lồng đèn của mình chạy vòng vòng trong hẻm. Người lớn thì dọn đồ ăn, trà bánh ra gần cửa để ngắm trăng, trò chuyện. Giờ đây những khoảnh khắc ấy vẫn còn đọng mãi trong lòng tôi.

Mong rằng, những truyền thống văn hóa tốt đẹp này sẽ luôn được mọi người trân trọng và giữ gìn.

Bài văn mẫu Kể lại nỗi buồn hay niềm vui tuổi thơ số 3

Thuở nhỏ, ai cũng có một món đồ chơi thật đặc biệt, thân thiết và gắn bó với mình. Với tôi, mỗi khi nhìn thấy một em bé nâng niu trong tay con búp bê hay chú ngựa gỗ, tôi lại bồi hồi nhớ đến món đồ chơi thuở ấu thơ của tôi. Đó là một con búp bê xinh xắn. Tôi và búp bê đã có những kỉ niệm không thể nào quên.

Con búp bê của tôi là phần thưởng mẹ tặng cho tôi khi tôi vào lớp Một. Nó dễ thương đến lạ lùng, cuốn hút tôi ngay từ cái nhìn đầu tiên. Tuy chỉ là một món đồ chơi nhưng nó có đôi mắt sống động khiến cả khuôn mặt sáng bừng lên như người thật: một khuôn mặt ngây thơ, trong sáng và nụ cười. Đôi mắt đã thôi hờn vào búp bê làm nó đáng yêu như thế. Chưa có món đồ chơi nào làm tôi thích thú đến vậy. Tôi nâng niu chăm chút búp bê như đứa em nhỏ của mình. Từ khi có búp bê tôi vui hẳn lên. Tôi luôn coi nó như một người bạn để tâm sự, sẻ chia, một người em để vỗ về chăm sóc. Búp bê đã trở thành một người bạn không thể thiếu đối với tôi...

Vậy mà có một lần... tôi đã làm mất búp bê bé nhỏ của mình....

Buổi tối hôm ấy, trước khi đi ngủ, tôi đọc một câu chuyện có tên Cuộc chia tay của những con búp bê cho “đứa em” của tôi nghe. Đọc xong, tôi còn ngồi tâm sự một hồi lâu với búp bê nữa. Tôi thấy thương hai anh em búp bê trong câu chuyện, chúng đã bị chia lìa đôi ngả. Dẫu sau cùng được ở bên nhau nhưng lại thiếu mất cô chủ thân thương. Chắc chúng đau khổ lắm! Lẽ ra, chúng có thể đến ở với cô chủ của mình nhưng chúng không làm vậy vì chúng biết cô chủ rất thương người anh trai, Ở lại với cậu chủ tức là chúng đã giúp cô chủ được yên lòng.

Tôi thầm nghĩ, chắc búp bê nhỏ của tôi cũng rất cảm thông với anh em búp bê trong câu chuyện. Tôi tự nhủ sẽ không bao giờ rời xa búp bê như người em trong câu chuyện buồn ấy... Sáng hôm sau, tôi tỉnh dậy và giật mình sững sốt vì không thấy búp bê đâu. Tôi lục tung cả nhà lên nhưng vẫn không thấy bóng dáng người bạn nhỏ yêu quý của mình. Suốt mấy ngày, tôi ủ ê tự hỏi không biết búp bê đi đâu... Tôi may thêm cho búp bê mấy bộ quần áo đẹp, trong lòng hi vọng sẽ tìm lại được em...

Một tuần đặng đặng trôi qua....

Thế rồi một buổi sáng tinh dậy, tôi nghe tiếng chú mèo mướp “meo meo” âm ỉ bên ngoài cửa sổ. Tôi choàng mở mắt và sững sờ thấy miệng chú mèo mướp ngậm ngang người búp bê yêu quý của tôi. Tôi lao đến mở tung cửa sổ, ôm lấy em. ôi! Từ bây giờ tôi sẽ không bao giờ để em xa tôi nữa...

Búp bê ngày nào đến giờ tôi còn gìn giữ. Những câu chuyện năm xưa đến giờ tôi vẫn còn đọc. Chúng nhắc nhở tôi nhớ lại những câu chuyện đã qua và có ý thức giữ gìn những kỉ niệm tuổi thơ đẹp đẽ.

Mẫu bài văn Kể lại nỗi buồn hay niềm vui tuổi thơ số 4

Trong cuộc đời mỗi người ai cũng trải qua thời thơ ấu. Có những người có tuổi thơ đẹp, hạnh phúc, không ít người phải chịu cảnh khổ cực bất hạnh. Nhưng dù là ai và rơi vào hoàn cảnh nào cũng đều có kỉ niệm vui buồn của thời tuổi thơ. Kỉ niệm đáng nhớ đối với em là kỉ niệm năm học lớp 4.

Đó là năm em học lớp 4A Trường Tiểu học Uy Nỗ. Năm học đó em đã chăm chỉ, nỗ lực, hăng say học tập. Và sau những ngày thi vất vả chúng em được nghỉ học một thời gian ngắn để đón chờ ngày tổng kết năm học. Rồi cái ngày vui sướng ấy cũng đến. Cô giáo bước vào lớp nhìn chúng em mỉm cười. Sau những lời tổng kết ngắn gọn tình hình năm học, cô thông báo lớp có năm bạn đạt danh hiệu học sinh giỏi, mười chín bạn đạt danh hiệu học sinh tiên tiến. Cô còn thông báo rằng bạn học sinh có điểm tổng kết cao nhất lớp cũng đồng thời là bạn có điểm tổng kết cao nhất khối lớp một trong trường. Chúng em nghe vậy thì hồi hộp lắm! Không biết mình có trong danh sách học sinh giỏi không? Và không biết ai là người học sinh đặc biệt kia?

Cô đọc tên từng bạn đạt danh hiệu học sinh tiên tiến một. Không có tên em trong đó! Em run run ngồi im thin thít. Rồi đến danh sách năm bạn học sinh giỏi:

– Phạm Đức Duy!

– Ngô Đức Nhung!

– Ngô Minh Tuyết!

– Nguyễn Ngọc Tuấn!

Và...

– Phạm Bảo An!

Cô cũng xin thông báo: Bạn Phạm Bảo An đồng thời cũng là bạn học sinh có kết quả học tập xuất sắc nhất lớp ta!

Em như không tin vào tai mình nữa, tim em như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cả lớp vang lên những tràng pháo tay giòn giã. Tất cả mọi ánh mắt trong lớp đổ dồn về phía em. Em bất chợt đứng dậy và ôm chầm lấy người bạn cùng bàn như một hành động vô thức. Sau khoảnh khắc vui sướng và bất ngờ ấy, những tràng pháo tay đã ngớt, mọi người im lặng ngẫm nghĩ về kết quả của mình em mới rời tay khỏi người bạn của mình, nhìn sang bạn đó em chợt nhận ra đó là một bạn nam. Cả lớp lại được một phen cười bể bụng, còn em và bạn trai đó thì xấu hổ đỏ mặt không giám nhìn đi đâu.

Sau không khí nào nhiệt đó, mọi người cũng dần im lặng để dành thời gian cho cô giáo căn dặn. Cô nhắc nhở chúng em nhìn vào kết quả học tập để tự đánh giá những nỗ lực học tập của mình và khuyên chúng em cố gắng trong năm học tới. Đã có lúc, em cảm tưởng như ánh mắt cô dừng lại rất lâu trên gương mặt em như muốn khích lệ:

– Em cố gắng phát huy thành tích của mình nhé!

Tan buổi tổng kết, em chạy thật nhanh về nhà. Vừa về đến cổng em đã cất tiếng rất to gọi bố mẹ. Nghe tiếng em cả nhà đi nhanh ra hè, em ôm chầm lấy mẹ – khi đó đã chạy vội ra sân. Em hồn hển thông báo kết quả học tập của mình, và cũng không quên thông báo cả thứ bậc xếp loại trong khối.

Bây giờ thì em đâu còn nghĩ đến những ngày ấy! Hai ngày sau là ngày tổng kết năm học của trường, đón em lên nhận phần thưởng đầy vinh dự của mình là nắng vàng, gió nhẹ và những tràng pháo tay khen ngợi của bạn bè, thầy cô. Cảm giác của em khi này đã khác, thay cho niềm hời hợt, ngỡ ngàng là lời tự nhủ phải cố gắng nỗ lực nhiều hơn nữa.

Sau lần đạt danh hiệu cao quý ấy, em cũng liên tiếp được nhận danh hiệu đó trong những năm học tiếp theo, những kỉ niệm về năm học lớp 4 làm em cứ nhớ mãi, vì đó là năm học đầu tiên em đạt được danh hiệu đó, kỉ niệm đó còn gắn cả với một bạn trai mà giờ đây bạn ấy là bạn thân nhất của em.

Mẫu bài văn Kể lại nỗi buồn hay niềm vui tuổi thơ số 5

Tuổi học trò có biết bao chuyện buồn vui, hờn giận, nhớ nhung... rồi tất cả cũng trở thành những kỉ niệm đáng yêu đáng nhớ trong cuộc đời mỗi chúng ta. Với tôi, kỉ niệm không thể phai mờ trong tâm trí là ngày tổng kết năm học lớp Năm. Dường như đó cũng là một ngày tổng kết cấp học, để rồi từ đó, cuộc đời chúng tôi bước sang một trang mới. Ngày chia tay hội tụ bao tình cảm yêu mến xúc động dạt dào.

Tôi còn nhớ đó là chiều thứ ba. Hôm ấy, các bạn lớp tôi ai cũng đến dự đầy đủ. Ai nấy đều có vẻ mặt hớn hở vui tươi và mặc đồng phục gọn gàng. Khi cả lớp đã đến hết, bạn lớp trưởng nhắc các bạn xếp lại bàn ghế ngay ngắn. Cô giáo bước vào lớp, chúng tôi đứng dậy chào. Cô mặc bộ quần áo thường ngày, nét mặt cô hiền hậu. Cô mời chúng tôi ngồi xuống và yêu cầu cả lớp trật tự để buổi lễ tổng kết được bắt đầu. Lúc này cả lớp còn ồn ào nhưng bây giờ đã im lặng ngay. Thoạt đầu, khi nghe cô khen ngợi thành tích chung của lớp ai cũng vui vẻ, hài lòng vì nghĩ rằng trong thành tích chung ấy có sự đóng góp của mình. Nhưng khi nghe cô chỉ ra những hạn chế còn tồn tại ai cũng cảm thấy xấu hổ vì chợt thấy bóng dáng mình trong đó. Một số bạn đã đứng lên nhận lỗi và hứa sẽ cố gắng sửa chữa để cô vui lòng. Nghe vậy cô giáo đã bớt lo lắng về chúng tôi, những học sinh trong mắt cô vẫn còn rất bé nhỏ ngây thơ, và cô nở một nụ cười rạng rỡ.

Tiếp đó, cô căn dặn chúng tôi một câu mà đến giờ tôi vẫn khắc ghi trong lòng: “Như vậy là năm học lớp Năm và cũng là năm năm dưới mái trường tiểu học đã trôi qua trong cuộc đời các em. Dù cô chỉ dạy các em một năm học cuối cấp nhưng cô nhận thấy các em đã rất cố gắng để đạt thành tích cao nhất trong suốt năm năm học. Tuy vẫn còn một số bạn yếu kém chưa cố gắng nhưng cô tin các học sinh của cô sẽ có tự tin để bước vào một chặng đường vô cùng gian khổ, vất vả phía trước. Năm học tới, cô sẽ không còn dạy các em nữa nhưng cô hi vọng dù không có cô thì các em vẫn cố gắng trong học tập, lao động và nghe lời các thầy cô giáo mới. Cả lớp hãy hứa với cô đi!”. Nói đến đây thì cô dừng lại, những giọt nước mắt tràn ra trên hai má cô làm cho cả lớp không khỏi xúc động. Lớp chúng tôi là lớp đầu tiên mà cô làm chủ nhiệm. Với lớp, cô đã

ân cần biết mấy, cô đã mang tất cả nhiệt huyết của tuổi trẻ để dạy dỗ và yêu thương chúng tôi. Bao nhiêu kỉ niệm về những ân nghĩa cô trò chợt ùa về. Vậy mà cô trò chúng tôi lại sắp phải xa nhau. Các bạn gái xúc động quá đã thút thít khóc. Tôi thì dù đã cố gượng cơn xúc động nhưng nước mắt cứ ứa ra ướt đầm hai bên má. Cả lớp nghẹn ngào không ai nói được câu nào dù là để đáp lại lời cô. Cô giáo đã tin các học sinh yêu quý của cô sẽ có đủ vững vàng để tiến bước trên con đường này. Mai sau, khi lên cấp cao hơn, nếu gặp khó khăn, các em hãy về đây, cô sẵn sàng giúp đỡ các em và tiếp thêm sức mạnh để các em có thể vững tin trên con đường học tập. Cô tin ở các em!”. Những lời nói của cô thúc giục và làm cho chúng tôi vững tin hơn bao giờ hết. Tôi cảm thấy những lời ấy thật thấm thía biết bao! Chúng như chiếc khăn mềm mại thấm nhanh những giọt nước mắt trên mỗi khuôn mặt chúng tôi. Rồi cô giáo tổ chức buổi liên hoan ngọt cuối cùng. Cô nói đây là buổi tổng kết nên mọi người hãy vui vẻ nói rồi cô hát tặng chúng tôi, kể cho chúng tôi nghe những câu chuyện cười. Thế là các bạn vui vẻ hẳn lên. Nắng vàng tươi trên sân ngày cuối cùng chúng tôi là học sinh tiểu học, không bỏ lỡ khoảnh khắc đẹp để đó, chúng tôi mời cô ra chụp ảnh kỉ niệm. Buổi tổng kết ai nấy đều lưu luyến và điều hứa sẽ thi tốt để cô vui lòng.

Ngày tổng kết năm học lớp Năm đã qua từ rất lâu nhưng nó chất chứa nhiều tình cảm xúc động trong tuổi học trò của em. Giờ đây đã lớn khôn, nghĩ về ngày ấy, tôi không khỏi tiếc nuối nhưng nhiều hơn vẫn là quyết tâm học tập để xứng đáng với những kỉ niệm đẹp đẽ của tuổi thơ.